

Glæde, som man kan købe billigere i Udlandet, bør ikke afholde unge, raske Mænd fra at gaae til Landets Forsvar, og den her begaaede Feil maa kunne rettes i nogle faa Dage. — I Anledning af hvad den høitærede Konseilspræsident httrede, kan jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det er antaget — og jeg troer med god Grund —, at det at fornøje Mennesker og bringe dem til at lee er en fortjenstlig Handlung, fordi det forbedrer deres Moral og forlænger deres Liv. Den høitærede Konseilspræsident har til min store Fornøielse hbet sit Bidrag dertil ved at omtale Theatret, men jeg kan dog ikke give ham Ret i, at det at gjøre stor Gjælb og bruge mange Penge i Reglen styrker Ens Kredit, skjøndt der kan være visse Tilfælde, hvor det nytter. I ethvert Fald troer jeg dog ikke, at dette er ganske anvendeligt paa Theatret, da det ikke synes at have stor Kredit uden hos Sorø Akademi, og den er altsaa af en indskrænket Natur. Jeg vil ogsaa haabe, at den høitagtede Minister, som Finantsminister, ikke vil komme til at gjøre altfor stor Gjælb og bruge alt for mange Penge, thi han vil da snart see, at Krediten vil svinde. — Jeg kan for Dvrigt ikke lade være med Glæde at anerkjende den Fornøielse, den ærede Minister har forskaffet mig ved sit interessante Foredrag.

Indenrigsministeren: De Bemærkninger, der ere blevne fremsatte ved Indenrigsministeriets Budget, have vel ikke været saa og derhos temmelig spredte, men de have dog ikke været saa indgaaende, at jeg jo troer ved deres Besvarelse at kunne fatte mig i nogenlunde Klarhed. Jeg skal først henholde mig til en Bemærkning, der saaldt fra den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), idet han anerkjendte den Fuldstandighed, der iaar fandtes med Hensyn til Anmærkningerne til Finantsloven ved Indenrigsministeriets Budget; det er saa langt fra, at jeg hentyder til denne Udtalelse for deri at søge nogen personlig Tilfredsstillelse, at jeg netop føler Trang til at sige, hvad jo Dvrigt ogsaa let ville indsee ligger i Sagens Natur, at Indenrigsministeriets Budget i det Væsentlige er affattet, saaledes som det forelaa fra min Forgænger; den korte Tid, der har været

mig levet til at gennemgaae det, har kun tilladt mig at udøve en meget ringe Indflydelse paa dets Indhold og saagodt som ingen paa Motivernes Affattelse.

Hvad de specielle Bemærkninger angaaer, skal jeg først omtale den, der er gjort ved Stempelpapirsindtægterne. Den ærede Taler, der først havde Ordet idag (R. P. C. Varsen), udtalte det Ønstelige i, at der kunde blive etableret flere Stempelpapirsudsalg; det kunde let lade sig gjøre, men dog ikke i den Forstand, som den ærede Taler formodentlig har tænkt sig. Hvis han nemlig har meent offentlige Stempelpapirsudsalg, Udsalg hos Forhandlere, der fra Regjeringen faae Stempelpapir paa Kredit og til Regjeringen aflægge Regnskab for det modtagne Papir, vil det ikke let lade sig gjøre. Der er allerede saamange af den Slags Stempelpapirsudsalg, som Regjeringen nogenlunde kan føre Tilsyn med, og jeg tvivler meget paa; at der kan være synderlig Trang til flere; hvis den ærede Rigsdagsmand derimod har tænkt sig, hvad jeg vil kalde private Udsalg af Stempelpapir, saaledes at Folk købe Stempelpapir for egen Regning og Risiko mod en vis Rabat, skal jeg ingenlunde være uwillig til at gaae ind derpaa, — kun troer jeg ikke, at det kan være nødvendigt at forhøje de Forhandlingsprocenter, som Regjeringen efter Stempeloven af 19de Febr. 1861 er bemyndiget til at indrømme. I Anledning af den samme Post gjorde den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) et Par Bemærkninger, der dog meest gik ud paa at udtale en Dom om den Maade, paa hvilken den nye Stempellov bliver gennemført. Jeg troer, at han med Hensyn til den første af de Hovedbemærkninger, han gjorde, maaskee ikke ganske nyie har gjort sig bekendt med Bestemmelserne i Stempelovens § 21, saavidt jeg erindrer Lit. g, hvor det netop fastsættes, at naar den Pengeydelse, som i Kontrakten fastsættes som Wederlag for en vis Naturalpræstation, ikke findes passende til selve Gjenstandens Verdi, saa er det Dvrighedens Pligt at vurdere Gjenstanden og derefter bestemme, hvorledes Kontrakten skal stemples. Det Samme turde tildeels gjælde om den anden Bemærkning, — den angik under alle